

СЕВЕРИНА САМОКОВЛИЙСКА СТРУНА

chitanka.info

Петима живееха в тристайния апартамент и, въпреки всичко, Алекс обичаше да си е в къщи. Изобщо, забавляваше се където и да е. Беше дошла в Испания преди три години. Поживя първо в едно селце край Мурсия, после се премести във Барселона и се сля с нея. Научи и испански, и каталунски, работи какво ли не, а в момента, в който България стана част от Европейския съюз и не ѝ беше необходимо разрешение за работа, спря да се тревожи и как ще се издържа. Понякога работеше за добри пари, понякога — не. Важното бе, че се справя сама.

Тайната ѝ беше, че всеки свободен ден прекарваше в свирене. Ставаше към осем, пиеше кафе в притихналата кухня и с китарата си в ръка отиваше до близката станция на метрото. Там сядаше на тротоара и започваше да свири и да пее. Не просеше, но хората често ѝ пускаха пари. Имаше и такива, които вече си я познаваха. Поръчваха си някоя песен, пееха с нея или пък танцуваха, после ѝ пускаха монета в калъфа на китарата и заминаваха. И полицията я познаваше, гонеха я рядко, само за да нямат проблеми. Иначе си затваряха очите.

На своите в България звънеше рядко. Не че не ѝ липсваха, даже напротив, но само ѝ ставаше тежко. След заминаването не поддържаше връзка с приятелите си. Знаеше, че ѝ се сърдят и не я разбират, но така ѝ беше по-лесно да не поглежда назад. Обичаше ги и често на ум им посвещаваше песните, които пееше. Отдавна беше осъзнала, че се превръща в „гражданин на света“, владееше най-универсалния език, музиката. Емигрантството е хронична болест, малко са тези, които са я пробвали и са ѝ устояли. Даже беше мъмрена от колежки — българки защо казва „в къщи“ на квартирата.

А докато си пиеше кафето в пролетната утрин и се приготвяше, за да излезе с китарата да „поразпусне“, си помисли за кой ли път, че „в къщи“ е там, където е най-важното в живота ти. Тя имаше късмет — носеше музиката в сърцето си.

Телефонът я стресна, обаждаха се от работата ѝ.

— Алехандра, исках да говоря с теб като дойдеш — започна без предисловия шефа ѝ. — Само че няма смисъл да отлагам. Отказаха три поръчки, така че намалявам персонала. Оставаме само аз и готвача. Съжалявам. Мини в петък да ти платя, но искам да знаеш, че ако нещата тръгнат, ти ще си първата, на която ще се обадя!

Алекс му вярваше. Беше се случвало веднъж, но тогава не ѝ беше казал, че намалява персонала, а само че ще я остави в къщи за седмица. Явно нещата не вървяха наистина. Благодарил му и затвори.

Внезапно сутринта не беше така ясна и слънчева. Облече се и излезе, но я водеше по-скоро навикът и упоритият инат на човек, който няма да се откаже от решението си, ако ще светът да свърши.

Настрои първа струна, винаги се разхлабваше от калъфа. Кога щеше да си купи нов ключ, който знаеше. Пък и беше свикнала някак си с това леко фалшиво „ми“, беше нещо като разгривка преди да започне истинското свирене. Естествено, първата песен не се получи. Втората също и Алекс отпусна китарата безсилно. Не беше добра идея да идва, веднага след като остана без работа.

Вдигна поглед... и се взря в някакъв индивид, облегал се на стената. Гледаше право в нея. Видя, че се стресна и каза:

— Здравей, аз... — говореше като аржентинец, правилен испански с ужасен акцент. — Не искам да те стресна, просто харесвам как свириш.

Тя напипа телефона си в джоба на якето и започна да набира номера на полицията. Оставаше ѝ само да натисне зелената слушалка, когато той добави:

— Както и да е, слушам те всяка сутрин, когато си тук, минавам за работа. Искан да те поканя... С няколко приятели свирим до търговския център на площад Каталуня^[1], мини някоя вечер да ни чуеш. Ще се радваме да посвирим с теб.

— ^[2] „El Corte Ingles“ plaza Cataluña]

И си тръгна. Алекс изчака малко преди да остави телефона си. Огледа се, хората вървяха забързани по делата си, никой не ѝ обръщаше внимание. Замисли се, спомняше си въпросния търговски център. Понякога, когато една врата се затваря, се отварят други.

Съвсем не ѝ вървеше свиренето, така че се прибра. Правеше си обяд, когато телефонът ѝ звънна. Беше майка ѝ и звучеше уморена.

— Миличко, да ти кажем само, че баща ти беше болен, но вече е добре.

В първия момент не можеше да измисли какво да каже. Подпря се на кухненския плот и само слушаше. Не ѝ се били обадили, за да не я тревожат, имал бъбречна криза, приели го в болница, но вече всичко било наред, от два дни си бил в къщи...

Не каза кой знае какво, освен, че ги обича и затвори. Изключи котлона — апетитът ѝ съвсем се беше загубил. Поседя малко така, мислеше си само, как на близките ѝ се случват разни неща, а тя не ги научава „да не я притесняват“. За първи път, от както беше минала границата, се почувства самотна.

Придърпа в скута си китарата, познатите извивки я успокоиха. Изтри сълзите си — значи все пак бе плакала? — и прокара пръсти през струните. Тихата мелодийка (почти мелодийка, първа струна пак се беше отпуснала) я върна към реалността и ѝ даде сили. Само трябваше да настрои „ми“...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.